

ပရော့ဘီ

မင်းမင်းညွန့်
မာအောင်မင်းမင်း

စုန်းတောက်တဲ့ ည

စုန်းတောက်တဲ့ ... ည

အပိုင်း(၁)

ရန်ကုန်မြို့ အစွန်အဖျားရှိ အခြေခံလူတန်းစား

ရပ်ကွက်လေးတစ်ခုအတွင်းကို ကာလပေါက်ဈေး သိန်းငါးရာကျော်တဲ့ ဇိမ်ခံကားကြီးတစ်စီးဟာ တရွေ့ရွေ့ မောင်းဝင်သွားတယ်။

ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်အတွင်း ရှိ လူကြီး၊ ကလေးပါမကျန် ထိုကားကြီးကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ကြကုန်တယ်။

ကလေးသူငယ်တွေ က ထိုဇိမ်ခံကားကြီးကို လက်ညှိုးထိုး ငေးကြည့်ရင်း

...

“ကားကြီးက မိုက်တယ်ကွာ၊ ဒီကားကြီး ငါတို့လမ်းထဲက ဘယ်အိမ်ကို လာသလဲဆိုတာ လိုက်ကြည့်ကြမယ်ဟေ့”

လို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုပြီး အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ထိုကားနောက်က ပြေးလိုက်ကုန်ကြတယ်။

ကားမောင်းသူဟာ လမ်းက ကြမ်းတဲ့အတွက်ရော၊ လူတွေ ကို ရှောင်ရှားရတဲ့အတွက်ပါ ကားကို ဘီးလှိုင့်ရုံလေး လှိုင့်ရင်း ဂရုတစိုက် မောင်းနှင်နေရတယ်။

ကားမောင်းသူဟာ လူရည်သန့်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ခန့်ညားတဲ့ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်သလို၊ တကယ် ဘရမ်းဒ်စစ်တဲ့ သိန်းကျော်တန် ယူ.အက်.အေ ဖြစ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားတယ်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ထိုလူက လေးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသလို ၎င်းရဲ့ဘေးမှာ တော့ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ရှိ လူကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါလာတယ်။

ထိုကားဟာ အိမ်ဆိုလေးတစ်ဆိုင်ရှေ့ ရပ်တန့်သွားပြီး ကားမောင်းသူက ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။

“တစ်ဆိတ်လောက်ပါဗျာ၊ ဒီနားမှာ ...ပွင့်မော်ဦးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အိမ် ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ တစ်ဆိတ်လောက် ညွှန်ပေးပါလားဗျာ”

ထိုလူက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

အိမ်ဆိုင်လေးအတွင်း ရှိ အဘွားအိုက သူ့ကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဘာ ... ပွင့်မော်ဦးရဲ့အိမ် ဟုတ်လား၊ သူက အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အလုပ်သမားလေးပဲကွဲ့ ... ကဲ ... ကဲ ... ပြောနေကြပါတယ် ... ဒီအတိုင်းဆက်သွား၊ ဟိုရှေ့ရောက်ရင် လမ်းမီးတိုင်တစ်ခု တွေ့ ရမယ်၊ အဲဒီ လမ်းမီးတိုင်ရှိတဲ့အိမ်က ပွင့်မော်ဦးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နေအိမ်ပဲကွဲ့။”

လို့ လှမ်းပြောတယ်။

ကားမောင်းသူက အဘွားအိုကို ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး ကားပေါ် ပြန်တက်လိုက်တယ်။

ဝါးငါးရိုက်လောက် အကွာအဝေးရောက်တဲ့အခါ လမ်းမီးတိုင်လေးကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။

ကားမောင်းသူက လမ်းမီးတိုင်ရှေ့ ကားရပ်ရင်း မိန်းကလေးရဲ့ နေအိမ်ကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တယ်။

ယိုရွဲပျက်စီးနေတဲ့ စုတ်ချာလွန်းတဲ့ တဲအိမ်လေးတစ်လုံး။ အကျယ်အဝန်းက ဆယ်ပေပတ်လည်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်။

ဒါကို မြင်တွေ့ သွားတဲ့ ကားမောင်းသူဟာ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချမိရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တယ်။

၎င်းနဲ့အတူ ဘေးမှာ လိုက်ပါလာတဲ့ အဘိုးကြီးကပါ ကားပေါ်ကနေ

ဆင်းလိုက်တယ်။

“ဟောဒါက ပွင့်မော်ဦးရဲ့အိမ်ပါလားဗျာ”

ထိုလူက ကျိုးကြေပျက်စီးနေတဲ့ ခြံစည်းရိုးရဲ့နောက်မှာ ရေခပ်နေတဲ့ လူကြီးတစ်ဦးကို လှမ်းပြီး အသံပြုလိုက်တယ်။

လူကြီးက ရေခပ်နေရာက ရပ်လိုက်ပြီး အံ့အာသင့်ဟန်နဲ့ ခြံစည်းရိုးအနား လျှောက်လာတယ်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊

ဒါက ကျုပ်ရဲ့သမီး ပွင့်မော်ဦးရဲ့အိမ်ပါပဲ၊

ဒါ ... ဒါနဲ့ ... ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ပါလဲ မောင်ရင်”

ကားမောင်းသူက လူကြီးကို ချိုသာစွာ ပြုံးပြလိုက်တယ်။

“ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ... ကျွန်တော့်ကို

အိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ပြုပါလား ခင်ဗျာ”

လူကြီးက ၎င်းရဲ့စကားကြောင့် သူ့ကိုတစ်လှည့် ဇိမ်ခံကားကြီးကိုတစ်လှည့် အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ...

“ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ်၊ သမီးလေးလည်း

အိမ်မှာ ရှိနေပါတယ်၊ ဝင်ခဲ့ပါ ... ဝင်ခဲ့ပါ”

လို့ ဖိတ်မန္တကပြုရင်း ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့တယ်။

တဲအိမ်လေးရှေ့ရောက်တဲ့အခါ လူကြီးက ၎င်းတို့ကို အားတို့အားနာဟန်နဲ့ ကြည့်ပြီး

...

“အိမ်ပေါ်ခေါ်ရမှာ အားနာလိုက်တာကွယ်”

လို့ ပြောလာတဲ့အတွက် ...

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊

ကျွန်တော် တို့ ကွပ်ပျစ်မှာ ပဲ ထိုင်လိုက်ပါ့မယ်”

ဧည့်သည်လာမှန်းသိတဲ့အတွက် ပွင့်မော်ဦးက ဖျာလိပ်ယူပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဖြန့်ခင်းလိုက်တယ်။

“သမီးရေ ... ဟောဒီဧည့်သည်တွေ က ...

သမီးနဲ့ တွေ့ ချင်တယ်တဲ့ကွယ်၊ ထိုင်ပါဦး သမီး”

ဖခင်ရဲ့စကားကြောင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်တဲ့ သူမ အံ့အားသင့်သွားမိတယ်။

ကွပ်ပျစ်ပေါ် ထိုင်လိုက်ပြီး နားမလည်နိုင်တဲ့အကြည့်နဲ့ ဧည့်သည်တွေ ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် က သက်နှောင်ပါ ခင်ဗျာ၊

ဟောဒီက ပွင့်မော်ဦး အလုပ်လုပ်တဲ့

TN အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်ပါ”

ထိုလူရဲ့အပြောကြောင့် သူမ မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်ပြီး ရှင် ... ခနဲ ရေရွက်လိုက်မိတယ်။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သူဌေး၊ ဘယ်လိုအကြောင်းများ

ရှိလို့ပါလဲရှင်၊ ကျွန်မ အမှာ :များ လုပ်မိလို့လားဟင်၊

အလုပ်သမပေါင်း ရာချီရှိတဲ့ ... TN အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊

သူမတို့ နေ့စဉ်ဆက်ဆံရတာ က တွေ နဲ့သာ၊

အလုပ်ဝင်ခဲ့တာ ခြောက်လရှိပေမယ့်

ပိုင်ရှင်သူဌေးကို သူမ တစ်ခါမှ မတွေ့ ခဲ့ဘူးပေ”

“သူဌေးလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ပွင့်မော်၊

ကိုယ်လာတဲ့အကြောင်းက အလုပ်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး၊

ကိုယ် ပွင့်မော်ကို မေတ္တာရှိနေတဲ့အတွက်

လာရောက်တောင်းရမ်းတာပါ”

ဦးသက်နောင်ရဲ့ စကားကြောင့် သူမ မျက်လုံးပြာဝေမတတ်

အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားရှာတယ်။

သူမရဲ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် ပါးစောင်းမှာ ခဲထားတဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်

ပြုတ်ကျမတတ် အံ့ဩသွားရတယ်။

“ဘယ် ... ဘယ်လို၊ သူဌေးက ကျုပ်ရဲ့သမီးကို

လာတောင်းရမ်းတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊

ကျွန်တော် က မိဘမရှိပါဘူး၊

ဟောဒီ ဦးလေးကပဲ ကျွန်တော့်ကို

အုပ်ထိန်းခဲ့တာပါ၊ ပြီးတော့ ... ခုချိန်ထိ ...

အိမ်ထောင်မပြုရသေးတဲ့ လူပျိုကြီးပါခင်ဗျ၊

အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ...

စက်ရုံမှာ ပွင့်မော်ကို ကျွန်တော် ဂရုပြုမိခဲ့တာ

သုံးလရှိပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို

ဦးတို့အနေနဲ့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားပေးပါ ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော် တစ်ပတ်ပြည့်ရင် ... ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

အပိုင်း(၂)

အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို သူဌေးက အိမ်တိုင်ရာရောက်
ကမ်းလှမ်းတဲ့သတင်းဟာ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ပျံ့နှံ့သွားတယ်။

ဒီသတင်းကြောင့် တချို့က ...

“အမယ်လေးတော် ... ပိုက်ဆံဝါးလား သူဌေးတွေ က

ဒီလို အလုပ်သမားကို အတည်ကြံပျံ့မလား၊

သစ်ပင်ကောက်တာပဲ မြင်နိုင်တယ်၊

ယောက်ျားတွေ ရဲ့စိတ်ကို မသိနိုင်ဘူး၊

ငါ တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက်

သေချာတယ်အေး၊ သူဌေးက သူ့ကို

ဘယ်နှယောက်မြောက်တဲ့ မယားငယ်လုပ်ဖို့လဲမှ

မသိတာ”

လို့ ပြောကြသလို ...

“ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ်ပါဟာ ... ငါတို့ ရပ်ကွက်က မိန်းမပျိုကို

သူဌေးက တော် ကောက်တဲ့ကိစ္စပဲ

ရပ်ကွက်အတွက် ဂုဏ်တက်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ... ဒီသူဌေး မကောင်းရင်တော့

ငါတို့ရပ်ကွက်က မိန်းမပျိုရဲ့ဘဝက

မတွေ့ ဝံ့စရာပဲဟေ့၊ ရင်လေးမိတယ်ကွာ”

လို့ လိုသူနဲ့မလိုသူတွေ က အမျိုးမျိုး အတင်းအဖျင်း ဆိုကြကုန်တယ်။

ဒါတွေ ကို ပြန်ကြားသိတဲ့ ပွင့်မော်ဦးဟာ ...

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေရယ်၊ လမ်းထဲမှာ ရော၊

ဈေးထဲမှာ ပါ ပွင့်မော်ကို သူဌေး လာတောင်းရမ်းတဲ့

အကြောင်းချည်း ပြောနေကြတယ်။

လူဆယ်ယောက်မှာ ခြောက်ယောက်က

မလိုသလို ပြောနေကြတယ် အဖေရဲ့၊

ပွင့်မော်ရက်တယ် အဖေရယ်”

လို့စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

သူမရဲ့ဖခင် ဖြစ်တဲ့ ဦးပွင့်က သက်ပြင်းကို ဟင်း ... ခနဲချလိုက်ရင်း ...

“ဒီမယ် ငါ့သမီးရဲ့ ... ခုဆို ...

သမီးရဲ့မိခင် ဆုံးပါးခဲ့တာ ဆယ်နှစ် ကြာခဲ့ပြီ၊

အဖေကလည်း ဧရာထောက်လာတဲ့အတွက်

သားသမီးသုံးယောက်ကို ပြည့်စုံအောင်

မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဖေရဲ့ မနက်ပိုင်း

သတင်းစာပို့တဲ့ အလုပ်လေးပဲရှိတာပါ သမီးရယ်၊
ငါ့သမီးက အကြီးဆုံးကွဲ့၊
သမီးရဲ့အထည်ချုပ်မှာ ဝင်လုပ်တဲ့
လစာလေးကြောင့် ... သမီးရဲ့
မောင်လေးနဲ့ညီမလေးဟာ
ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ခဲ့တာပါ သမီးကြီးရယ်၊
အဖေပြောပြမယ် သမီးကြီး၊
လောကမှာ ... မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျက်သရေဟာ
ရုပ်အဆင်း လှပခြင်း ဖြစ်သလို၊
တင့်တယ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲဟာလည်း ...
မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကျက်သရေပါပဲ
သမီးကြီး၊ မလိုတမာ ... လို၊ သကာလို
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငါ့သမီးကြီး
ထည့်မစဉ်းစားသင့်ဘူးကွဲ့၊ မောင်သက်နောင်ဟာ ...
လူချမ်းသာတစ်ဦး ဖြစ်လာမယ့်
လူ့ယဉ်ကျေးမှု အပြည့်ရှိသလို၊
အတန်းအစားခွဲခြားတတ်တဲ့ လူစားဆိုတာ
တစ်ကြိမ်မြင်တာနဲ့ အဖေ နားလည်တယ်
သမီးကြီး၊လောကမှာ ရေမြင့်ရင် ကြာမြင့်တယ် သမီး။

ဒါကြောင့် ... ငါ့သမီးကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေး ကို
မောင်ငယ်၊ နှမငယ်လေးတွေ အတွက်
တွေ့ပေးပါလို့ အဖေ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်
သမီးကြီးရယ်၊ အဖေက အသက်ကြီးလှပါပြီကွယ်၊
နောင်နေရမှ သုံးနှစ် ပေါ့ သမီးကြီး”
လို့ ဖျောင်းဖျ နားသွင်းစကားဆိုလိုက်တယ်။
ဖခင်ရဲ့အပြောကြောင့် သူမ အချိန်ကြာမြင့်စွာ တွေ့တော့နေမိတယ်။

အတန်ကြာမှ ...

“မှန်ပါတယ် အဖေရယ်၊
အဖေပြောတဲ့ သမီးအနေနဲ့
အငယ်နှစ် ယောက်ကို ငဲ့ညှာရမယ့်ကိစ္စက
ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... အဖေရယ်
သ ... သမီးမှာ ချစ်သူရှိတာ
အဖေသိသားပဲ၊ မောင်မောင့်ကို
သမီး ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ အဖေ၊
သမီးလည်း ကိုယ့်မိသားစုဘဝ
လုံးဝပြောင်းလဲမယ့်ကိစ္စကို၊
လုပ်ပေးချင်ပါတယ် အဖေရယ်၊
ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ... ဦးသက်နောင်ကို
သမီးမှမချစ်ဘဲ အဖေ၊ အဖေ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်”

ဦးပွင့်က သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်တယ်။

“အဲဒါပဲ သမီးကြီး၊ လောကမှာ

လူတွေ ဟာ ... ဝမ်းစာအတွက်ရော၊

ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စအတွက်ပါ။

အမြဲတမ်း ဘဝတိုက်ပွဲဆိုတာတွေ

ရှိတယ်ကွဲ့၊ အခု ... ငါ့သမီးကြီးက

တိုက်ပွဲဆိုရင် မမှာ သလို၊

ဘဝအတွက် လွန်ဆွဲပွဲကြီးတစ်ခုကို

ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မယ်၊ ငါ့သမီးကြီးရယ် ...

အဖေ ဘာမှမပြောချင်တော့ပါဘူး၊

နောက်ဆုံးတစ်ခုပါပဲ သမီးကြီး၊

နှလုံးသားနဲ့ဘဝ ... သမီးကြီး

ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး

ရွေးချယ်ပါ။ ငါ့သမီးက ကာယကံရှင်ပါကွယ်၊

အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာတစ်ခုမှ

အဖေဟာ မတရားမလုပ်ဘူး သမီးကြီး၊

ဒါပါပဲကွယ်”

ဦးပွင့်ဟာ ထိုသို့ ပြောရင်း ထိုင်ရာက ထရပ်လိုက်တယ်။

ပွင့်မော်ဦးတစ်ယောက် မျက်ရည်စို့တဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ဖခင်ရဲ့ကျောက်

ငေးကြည့်ရင်း ...

“နေပါဦး အဖေ ... အဖေဟာ

ဖခင်တစ်ယောက်နဲ့မတူဘဲ မိခင်တစ်ယောက်လို

သားသမီးတွေ ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်၊ အဖေရယ် ...

ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ဘဝကို နားလည်နေတဲ့

သမီးကြီးတစ်ယောက်က ...

မိသားစု ဒုက္ခပင်လယ်ထပ်ဝေမယ့်ကိစ္စမျိုး

ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး၊

အဖေက စဉ်းစားတိုင်း ... ရွေးချယ်ခိုင်းပေမယ့်

ပွင့်မော်အတွက် ရွေးစရာလမ်းမရှိပါဘူး

အဖေရယ်၊ အဖေ့ရဲ့ဆန္ဒက ပွင့်မော်ရဲ့ဆန္ဒပါပဲ၊

အဖေ စိတ်မကောင်းမ ဖြစ်ပါနဲ့နော်”

အပိုင်း(၃)

ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မဦး ...

မဦး ... ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲဗျာ၊

တကယ်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းတယ်ကွာ၊

မောင့်နားထဲမှာ မဆန့်တော့ဘူး မဦးရဲ့၊

ပတ်ဝန်းကျင်က မဦးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

အကြောင်းတွေ ပြောနေကြတာ ... တကယ်လားဟင်”

ညောင်မှတ်ဆိတ်ပင်ကြီးအောက် ချစ်ဦးသူမောင်မောင်က သူမရဲ့ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းမေးလာတယ်။

သူမဟာ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချမိရင်း အဝေးကို ရီဝေစွာ ငေးကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မဦး အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်

ဦးသက်နောင်နဲ့ လက်ထပ်ရလိမ့်မယ်၊

ပတ်ဝန်းကျင်ကို မဦး စိတ်မဝင်စားဘူး၊

ဒါပေမဲ့ ... မဦး အခုပြောတဲ့ကိစ္စက

တကယ်ပဲ မောင်၊ မဦးကို နားလည်ပေးပါနော်”

သူမရဲ့အပြောကြောင့် မောင်မောင်တစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲသွားတယ်။

“ဘာ ... ဘာ ... နားလည်ပေးရမယ် ဟုတ်လား မဦး၊

မ ဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လုံးဝ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊

ချစ်သူအားလုံးရဲ့ပန်းတိုင်က

လက်ထပ်ခြင်းပဲ မဦး၊ မောင်က ပန်းတိုင်မရောက်ခင်

လမ်းခုလတ်မှာ ပဲ မဦးကို လက်လျှော့အရှုံးပေးပြီး

တပ်ခေါက်ပြန်ရမှာ လားဗျာ၊ လုံးဝမ ဖြစ်နိုင်ဘူး မဦး”

“မဟုတ်ဘူး မောင်ရယ်၊

မဦးလည်း မောင့်ကို ဘယ်လောက်ထိ

ချစ်သလဲဆိုတာ မောင်အသိပါပဲ။

မဦးတို့နဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းဟာ

ခြောက်နှစ် လောက် ရှိနေပါပြီ မောင်ရယ်။

ဒါပေမဲ့ ... မဦးက အကြီးဆုံးသမီးပါ မောင်။

မဦး အတ္တမကြီးနိုင်ဘူး။ အငယ်တွေ အတွက် မဦး

လုပ်သင့်တဲ့ လမ်းကိုပဲ ရွေးရမှာ ပဲ မောင်ရယ်။

နားလည်မှုပေးပြီး လမ်းခွဲကြရအောင်နော်”

ပွင့်မော်ဦးရဲ့အပြောကြောင့် မောင်မောင်တစ်ယောက်

ယမ်းပုံမီးကျမတတ် ပေါက်ကွဲသွားတယ်။

“ပြောရက်လှချည်လား မဦးရယ်။

မဦးက ကိုယ့်မိသားစုအတွက်

ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားကို စတေးတော့မှာ ပေါ့။

မဟုတ်ဘူး ... လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး။

ဒါတွေ က ... ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင်တွေ ,

မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေ ထဲမှာ ပဲ

ရှိတာပါ မဦး။ သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။

ကိုယ်မချစ်တဲ့ လူကြီးကို မိသားစုကြောင့်

ယူပြီးရင် ရွှေဘုံပေါ်တော့ မဦး ရောက်သွားမှာ ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... မဦးဟာ ရွှေဘုံပေါ်မှာ အသက်မဲ့တဲ့

ရွှေစင်ရုပ်တစ်ရုပ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒါကို ...

မဦးအနေနဲ့ အလေးအနက် စဉ်းစားသင့်တယ်ဗျာ”

မောင်မောင်ဟာ မရပ်မနားပြောရင်း တံတွေးကို မျိုချလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ... ခါးထောက် သက်ပြင်းချရင်း ...

“ကောင်းပြီ မဦး၊ မောင်က

မဦးကို အသက်ထက် ပိုချစ်တဲ့ လူပါကွာ၊

ခုချိန်မှာ ... မဦး ခေါင်းတွေ သိပ်ပူနေလောက်ပြီ၊

မောင်ချစ်တဲ့မိန်းမကို ဘာဖိအားမှ

မောင်မပေးချင်ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ... မဦး

သေချာစဉ်းစားပါ၊ ဟောဒီနေရာမှာ ပဲ လာမယ့်

လပြည့်နေ့ရောက်ရင် မောင်တို့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့၊

မောင်သွားပြီ မဦး”

လို့ ပြောဆိုပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့တယ်။

ပွင့်မော်ဦးတစ်ယောက် ချစ်ဦးသူရဲကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျမိတယ်။

အပိုင်း(၄)

မောင်မောင်တစ်ယောက် ယောက်ျားတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း

အသဲကွဲဝေဒနာကို ခဏတာဖြေဖျောက်ဖို့အတွက် လမ်းထိပ်ဘီယာဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်မိတယ်။

စည်လေးဂျားကုန်တဲ့အထိ ရင်ထဲမှာ ပွင့်မော်ဦးရဲ့ မျက်နှာကို

မြင်နေမိတဲ့အတွက် နောက်ထပ် နှစ် ဂျားနဲ့အတူ အာလူးကြော်ကိုပါ ထပ်မှာ လိုက်တယ်။

“ဟေ့ ... မင်း ... မောင်မောင်

မဟုတ်လားကွ ... ဟေ့”

ရုတ်တရက် ပခုံးပုတ်ရင်း အမေးခံလိုက်ရတာ ကြောင့် ရီဝေနေတဲ့

မျက်ခွံကို အားယူပြီး မော်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရုပ်အကျနဲ့ ကချင်လုံချည်ကို အနက်ရောင်ထက်အောက်

ဆင်တူဝတ်ထားတဲ့ အသက်လေးဆယ်ကျော် လူကြီးတစ်ယောက်။

သူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“ဘယ်သူလဲဗျာ၊

ခင်ဗျားကို ကျုပ် မသိဘူး၊

ဟုတ်တယ် ကျုပ် မောင်မောင်ပဲဗျ ... အေ့”

လို့ ဖြေလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးက သူ့ဘေး ပလတ်စတစ်ခုံကို ဆွဲရင်း

ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးစစရှိတဲ့လူကြီးရဲ့ မျက်နှာကို သူဟာ အနီးကပ်

မြင်လိုက်ရတယ်။

လူကြီးက ဘေးလွယ်အိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... သုံးနှစ် ဆိုတဲ့ကာလမှာ ...

လူတွေ က အရာအားလုံး

ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ၊

လူကောင်းက လူမကောင်း ဖြစ်သွားရှာတယ်၊

ဟန်ကျသကွာ ... ဟေ ... ဟေ့”

“ဘာဗျ ... ခင်ဗျားကြီးက

ကျုပ်ကို သက်သက်မဲ့လာပြီး

စော်ကားနေတာလား၊

ကျုပ်က လူကောင်းဗျ၊

ဘာမှမကောင်းစရာမရှိဘူး၊

ဘာလဲ ... ထုံးစံအတိုင်း ဘီယာသောက်ချင်လို့၊

စကားဝင်ရောပြီး အလကား သောက်မလို့လား၊

လုံးဝမရဘူး၊ ကျုပ်တောင် ငွေမရှိဘူး၊

ဂိုးတော့ဗျာ ခင်ဗျားကြီး”

မောင်မောင်ရဲ့ အပြောကြောင့် လူကြီးက ပြုံးကြည့်ရင်း ခေါင်းဆတ်ခနဲ

ညှိတ်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊

ငါ့ကို ဘီယာမတိုက်ချင်လည်း နေပါကွ၊

ဒါနဲ့ ... မင်းက ငွေမရှိဘဲ

ဘီယာဖိုး ဘယ်လိုရှင်းမလဲ၊

ပြောစမ်းပါဦးကွ”

မောင်မောင်က လက်ကျန်ဘီယာကို ဝှပ်ခနဲ မော့ချလိုက်ရင်း ...

“ကျုပ် ... ကျုပ် အကြီးကြီးကွဲနေတယ်ဗျ၊

ကျုပ် သေချင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်တယ်၊

ကျုပ်မှာ ငွေမရှိဘူး၊ ဒါ ... ဒါပေမဲ့ ...

အေ့ ... မိန်းမယူဖို့ စုထားတဲ့ စုဘူး

ဖောက်ပစ်လိုက်ပြီ၊

ဟာဟာ ... ကျုပ်အတွက် လောကမှာ

ဘီယာကလွဲရင် ဘာမှမရှိတော့ဘူးဗျာ ...

ဟား ... ဟား ... ဟား”

လို့ ရယ်သံကြီးနဲ့ မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျသွားတဲ့ မောင်မောင့်ကို

ကြည့်ပြီး လူကြီးက သက်ပြင်းချမိတယ်။

“ ဖြစ်ရလေ မောင်မောင်ရာ၊

မိန်းမဆိုတာ ယောက်ျားတွေ အတွက်

လိုအပ်ချက် ဖြစ်ပေမယ့် ... မင်း

သိပ်ကို အသည်းနုလွန်းပါလားကွ၊

မင်း သိပ်ခံစားနေရပြီ၊

ငါ့ကို ရင်ဖွင့်လိုက်စမ်းကွာ၊

ငါ မင်းကို ဘီယာတိုက်ရုံတင်မကဘူး

တစ်ညလုံး မင်း ရင်ဖွင့်သမျှ

ထိုင်နားထောင်ပေးမယ်၊

ဟုတ်လားကွ”

လူကြီးရဲ့စကားကြောင့် မောင်မောင်တစ်ယောက်
ခေါင်းထောင်လာတယ်။

“ဘာ ... ဘာဗျ၊

ကျုပ်ကို ဘီယာတိုက်ပြီး ...

ကျုပ်ရဲ့ရင်ကွဲဇာတ်လမ်းကို

နားထောင်ပေးမယ် ဟုတ်လား၊

ဟား ... ကြားရတာ နားတောင်မယုံနိုင်ဘူး၊

ခင်ဗျားဟာ ...

သိကြားမင်းကြီး မိုးပေါ်က ကျလာသလိုပါပဲ၊

ကဲ ... ကဲ ... ကျုပ်ပြောပြီ သိကြားမင်းကြီးရေ၊

ရင်ဘတ်ကြီး ဖွင့်ပြီးသာ နားထောင်ပေတော့”

အပိုင်း(၅)

(၂) ပတ်တိတိ ... ပြည့်တဲ့နေမှာ တော့ TN အထည်ချုပ်စက်ရုံပိုင်ရှင်

ဦးသက်နောင်ရဲ့ ဇိမ်ခံကားကြီးဟာ ၎င်းရပ်ကွက်လေးအတွင်း ၊
ဝင်ရောက်လာပြန်တယ်။

ကားကြီးမြင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် စပ်စုလိုတဲ့ ရပ်ကွက်သူ
ရပ်ကွက်သားတွေ ဟာ လူကြီးမှစ ကလေးအဆုံး ကားနောက်မှာ တစ်ပြိုင်ကြီး
လိုက်ပါခဲ့ကြတယ်။

ဦးသက်နောင် အသည်းရောင်အိတ်လေးဆွဲယူရင်း ကားပေါ်က
ဆင်းလိုက်တယ်။

ခြံတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်ချိန်မှာ တော့ စပ်စုလိုတဲ့
လူအုပ်ကြီးဟာ စည်းရုံးပြင်ကနေ သူ့ထက်ငါ အလှအယက် ကြည်ရှုကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

“မင်္ဂလာပါ ဦးလေး၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျ”

ယဉ်ကျေးပျူငှာတဲ့အသံနဲ့ ရေမွှေးနံ့အကောင်းစားကြောင့်
ဂျာနယ်စီနေတဲ့ ဦးပွင့်ဟာ ၎င်းမှန်း အတတ်သိလိုက်တယ်။

“ဪ ... မောင်ရင် ရောက်လာပြီပဲ၊

လာပါ မောင်ရင်၊ အိမ်ထဲကို ဝင်ပါ”

ဖိတ်မန္တကစကားနဲ့အတူ ၎င်းကိုယ်တိုင် ထပြီး ဖျာခင်းပေးလိုက်တယ်။

“သမီးကြီးရေ ... နင့်အစ်ကိုအတွက်

စားစရာလေး စီစဉ်ပါဦးကွဲ့”

ဦးပွင့်ရဲ့အပြောကြောင့် ဦးသက်နောင်ဟာ ဖျာမှာ ထိုင်ရင်း ...

“နေပါစေ ဦးရယ် ...

ကျွန်တော့်အတွက် ဒုက္ခမရှာပါနဲ့”

လို့ လက်ကာပြောလိုက်တယ်။

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ လူလေးရယ်၊

မကြာခင် ... လူလေးနဲ့ဦးတို့က

မိသားစုဝင်တွေ ဖြစ်တော့မှာ ပဲဟာ ...

ဘာမှအားမနာနဲ့ဟေ့၊

မင်းညီမ ပွင့်မော်ရဲ့လက်ဖက်သုပ်ကို

စားဖူးရင် ဆွေမျိုးမေ့သွားမယ်ကွ”

ဦးပွင့်ရဲ့ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောလိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဦးသက်နောင်ဟာ

မျက်လုံးတွေ လက်သွားပြီး ...

“ဗျာ ... ဒါ ... ဒါဆို ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှုကို

ပွင့်မော် လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့၊

ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ လာသာလာရတာ စိတ်က

ထင့်နေမိပါရဲ့ ဦးရယ်”

လို့ သွက်လက်စွာ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် လူလေး၊

လူလေးကို သမီးကြီးက

လက်ခံလိုက်ပါပြီ၊ လူလေးက ငွေကြေးပြည့်စုံပေမယ့်

မာန်မာန လုံးဝမရှိဘူး၊ ရိုးသားပွင့်လင်းတယ်၊

ဒါကို ဦးတို့မိသားစု သိပ်သဘောကျမိတယ်ကွယ်”

ဦးပွင့် စကားဆုံးစဉ်မှာ ပဲ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားတဲ့

ပွင့်မော်ဦးဟာ လင်ပန်းတစ်ချပ်နဲ့အတူ အိမ်ရှေ့ထွက်လာတယ်။

“လာ ... သမီးကြီး ...

ကဲ ... မောင်သက်နောင်ရေ ...

လက်ဖက်သုပ်လေး စားကြည့်ပါဦးကွဲ့၊

အခါးရည်ပူပူလေးလည်း သောက်ပါဦးကွယ့်”

ဦးပွင့်ရဲ့စကားနဲ့အတူ ပွင့်မော်ဦးက ဖခင်ရဲ့နံဘေး ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

ဦးသက်နောင်က လက်ဖက်သုပ်တစ်ဖွန်းနဲ့ ခပ်စားလိုက်ပြီး ...

“ဟာ ... ပွင့်မော်သုပ်တဲ့ လက်ဖက်က ...

ကျွန်တော့်အကြိုက်နဲ့ ကွက်တိပဲ၊

ငရုတ်သီးစိမ်းလေးလည်း ပါတယ်၊

ကျွန်တော့်က လက်ဖက်ဆို ...

ကြက်သွန်ကြော်နဲ့နှမ်းပဲ ကြိုက်တာလေ၊

ပဲခြမ်းတွေ , ဘာတွေ လုံးဝမကြိုက်ဘူး၊

နှပ်ထားတဲ့ အရသာကလည်း အတော် ပဲ”

လို့ ချီးမွမ်းစကားဆိုလိုက်တယ်။

သူ့စကားကြောင့် ပွင့်မော်ဦးတစ်ယောက် မသိမသာ

မျက်နှာမဲ့သွားတယ်။

“ဟွန်း ... ကြိဖန်ပြီး သူဌေးတွေ များ

ချီးမွမ်းတတ်လိုက်တာ၊ လက်ဖက်က

ငါနှပ်တဲ့ဟာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါးဆယ်တန်
စည်တော် ကြီးနှစ် ထုပ် ဝယ်ပြီးဖောက်ထည့်ထားတာ၊
အကြော်ကလည်း အိမ်မှာ ပဲခြမ်းကုန်နေလို့
ရှိတာပဲ ထည့်သုပ်ထားတာ၊
ပုစွန်ခြောက်တောင်မပါတဲ့ လက်ဖက်ကို
ချိုးမွမ်းနေတာ အံ့ပါရဲ့နော်”
“ဟဲ့ သမီးကြီး ... ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊
နင့်အစ်ကိုကို အခါးရည်ငှဲပေးလိုက်ဦးလေ”
ဖခင်ရဲ့အပြောကြောင့် သူမ အတွေးရပ်သွားပြီး
အခါးရည်ငှဲပေးလိုက်မိတယ်။

“ဪ ... လက်ဖက်သုပ်အစားကောင်းနေတာနဲ့
လာရင်းကိစ္စတောင် မေ့တော့မလို့၊
ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး ပွင့်မော် ...
ဒါက ... မင်္ဂလာပွဲမှာ ပွင့်မော်
ဝတ်ဆင်ရမယ့်အရာတွေ ဖြစ်သလို
ကိုယ့်ရဲ့တင်တောင်းမှုလည်း ဟုတ်ပါတယ်”
ပြောပြောဆိုဆို ဦးသက်နောင်က
အနက်ရောင်ကတ္တီပါဘူးပြားကြီးတစ်ခု ကမ်းပေးတယ်။

ပွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ တော့ ဦးပွင့်ရော၊ ပွင့်မော်ဦးပါ
မျက်လုံးပြာဝေမတတ် အံ့အားသင့်သွားကြရှာတယ်။

အရောင်အသွေး တဖျပ်ဖျပ်လက်နေတဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာ။
ပွင့်မော်ဦးဟာ အံ့အားသင့်မှုနဲ့အတူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း ...
“အို ... ဒါ ... ဒါတွေ က
သိပ်တန်ဖိုးကြီးလွန်ပါတယ် သူဌေး၊
ကျွန် ... ကျွန်မ လက်မခံပါရစေနဲ့ရှင်”
လို့ ထိတ်လန့်စွာ ငြင်းဆန်လိုက်မိတယ်။
“ပွင့်မော်ရယ် ... မင်းရဲ့ရိုးသားတဲ့စိတ်ကို
ကိုယ် သိပါတယ်၊ ဒါတွေ က ...
ကိုယ့်သတို့သမီးအတွက် ... မိဘတွေ
စီစဉ်ပေးခဲ့တဲ့ ရှေးစိန်တွေ ပါ၊
ကိုယ်က ဒါတွေ နဲ့ ပွင့်မော်ကို
တန်ဖိုးရှိရှိ တင်တောင်းတာလေ၊
ပွင့်မော် လက်ခံပေးပါကွာ”

ဦးသက်နောင်ရဲ့အပြောကြောင့် သူမဟာ ၎င်းကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး
ကြည့်လိုက်တယ်။

“ပြောပါရစေ သူဌေး ...၊
ကျွန်မတို့မိသားစုကလည်း
ဝမ်းသာဂုဏ်ယူမိပါတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ... ဟောဒီ စိန်တွေ ကို
လုံးဝလက်မခံပါရစေနဲ့၊ ကျွန်မဘက်က

သူဋ္ဌေးကို တောင်းဆိုစရာရှိပါတယ်ရှင်”

သူမ စကားကြောင့် ဦးသက်နောင် အံ့အားသင့်သွားသလို ဦးပွင့်ပါ
မျက်လုံးပြူးသွားမိတယ်။

“ဟင် ... ဟုတ်တာပေါ့၊

ကိုယ် ဒါကို မေ့ထားမိတယ်၊

တောင်းပန်ပါတယ် ပွင့်မော်ရယ်၊

ကိုယ် စိတ်လောသွားမိလို့ပါ၊

ပြောပါ ... ပြောပါ၊

ပွင့်မော် ... ဘာများ တောင်းဆိုချင်လဲဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် သူဋ္ဌေး၊

ကျွန်မတို့လို အောက်ခြေလူတန်းစားတွေ အတွက်

တန်ဖိုးကြီး စိန်တွေ ဟာ မက်လောက်စရာပါပဲ၊

ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မရဲ့မိသားစုမှာ

ဒါ့ထက်ပိုလိုအပ်တဲ့အရာ ရှိတယ်၊

ကျွန်မကို တင်တောင်းချင်ရင် ...

ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးတစ်လုံးရယ်၊

ကျွန်မဖခင်အတွက် အလုပ်အတည်တကျ

တစ်ခုရယ်၊ ဒါကိုပဲ စီစဉ်ပေးပါ၊

ဒါဟာ ... ကျွန်မ အလိုအပ်ဆုံး

တောင်းဆိုမှုပါပဲရှင်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဦးသက်နောင်က သူမကို မြတ်နိုးစွာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေရှာတယ်။

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ ပွင့်မော်ရယ်၊

မိဘတွေ အတွက် ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊

ကိုယ် ဦးလေးနဲ့ပွင့်မော်ရဲ့မောင်လေးတွေ ကို

သင်္ဃန်းကျွန်းဘက်က လုံးချင်းအိမ်မှာ

ထားဖို့ ရည်ရွယ်ပြီးသားပါ။

ထားတယ်ဆိုတာ ... ဒီအတိုင်း

နေခိုင်းမှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စာချုပ်နဲ့အပြီး လွှဲပေးဖို့

အားလုံး စီစဉ်ပြီးသားပါကွယ်၊

ဒါပေမဲ့ ... မင်္ဂလာပွဲမှာ ပွင့်မော်ဝတ်ရမယ့်

စိန်တွေ ကို လက်ခံပေးရမယ်၊

ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့ ပွင့်မော်ရယ်၊ အရာအားလုံးအတွက်

ကိုယ့်ကို စိတ်ချယုံကြည်လိုက်စမ်းပါ”

အပိုင်း(၆)

ခြံတံခါးကို ဝန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်လာတဲ့ မောင်မောင်ကြောင့် သူမ
ထမင်းအိုးတည်နေရာက လန့်ဖျပ်သွားမိတယ်။

မောင်မောင်က သူမရှိရာ လျှောက်လာပြီး ...

“သိပ်ပျော်နေသလား မဦး၊

အေးပေါ့လေ ... ရွှေပင်နားရမယ့်

ရွှေကျီး ဖြစ်နေပြီပဲ၊ မောင်မောင်လို

ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းကောင်က ရွှေကျီးအတွက် ဘာတန်ဖိုးမှ မရှိဘူး ...

တောက်”

လို့ ဒေါသတကြီး ရေရွတ်ရင်း ကွပ်ပျစ်ကို ဘုန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်တယ်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ မောင်ရယ်၊

မက မောင့်ကို ကြိုပြောပြီးထားတာပဲ၊

ဒေါသတွေ ဒီလောက် ထွက်စရာအကြောင်း

မရှိပါဘူး၊ မောင့်ရဲ့စိတ်ကို လျှော့ပါနော်၊

မက မောင်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ

မချစ်ခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ...

ရယ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ ဒေါ်ပွင့်မော်ဦးရာ၊

ခင်ဗျားအသက်က နှစ် ဆယ်ကျော်၊

သုံးဆယ်နား ဆိုက်နေပြီ၊

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က နှစ် ဆယ်ပြည့်ဖို့

အများ ကြီး လိုသေးတယ်၊ ကျုပ် လူပျိုပေါက်တည်းက

ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းကို

စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါဗျ၊

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လူတွေ ကျုပ်ကို

ဘယ်လောက် လောင်ပြောင်နေကြသလဲ

ခင်ဗျားကြီး သိရဲ့လား၊ စိန်တစ်ဆင်ဆာနဲ့

တိုက်တစ်လုံးပေးနိုင်လို့ ခင်ဗျားကြီး သူဌေးနောက်ပါသွားတာတဲ့၊

ကျုပ် ... ကျုပ် ... စောက်ရှူး ဖြစ်သွားပြီ၊

ခင်ဗျားကြီး ... ခင်ဗျား ... ဒါကို သိရဲ့လားဗျ ... တောက်”

မောင်မောင့်ကို သေချာကြည့်တော့ ယိုင်နေတာကို သတိပြုမိသွားတယ်။

“မောင်ရယ် ... ဘာလို့ အရက်တွေ

သောက်လာရတာ လဲ၊

ပတ်ဝန်းကျင်က ပြောလို့ မောင်ခံစားရတာ

မ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ...

မ,ဆီကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ မလာသင့်ဘူးလေ၊

မ,မှာ လည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရှိသေးတယ်ကွယ်၊

မောင် ပြန်ပါနော်၊ နောက်မှ မ,တို့

တွေ ကြရအောင်နော် မောင်”

“ဘာဗျ ... ဒေါ်ပွင့်မော်ဦး၊

ခင်ဗျားကြီးက ခုတော့ ကျုပ်ကို

ရင့်ရင့်သီးသီးနှင်ပြီပေါ့၊

ရင်ကွဲဖို့ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊

လုံးဝ မပြန်ဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး ဘာလုပ်မလဲ၊

မောင်မောင်တို့က ဘယ်သူမှ စောက်ဂရုမစိုက်ဘူးဗျာ၊

မှတ်ထားစမ်း”

မောင်မောင်ရဲ့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်စကားကြောင့် သူမ
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။

“ဟဲ့ ... သမီးကြီး ... ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊

အဖေ အိမ်ထဲက ကြားလို့ ထွက်လာတာ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အဖေ၊

မောင်မောင် မူးပြီး လာရစ်နေတာလေ၊

သမီးတော့ စိတ်ညစ်တာပဲ သိတယ်

အဖေရယ်၊ သူလုပ်တာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်တော့

ပိုပြောစရာ ဖြစ်နေပြီ”

“အေး ... အေး ... နားလည်ပေးလိုက်ပါ

သမီးရယ်၊ သူက လူမှန်းမသိအောင်

မူးနေတဲ့ဟာ၊ အဖေ ကြည့်ပြီးလုပ်ပေးပါ့မယ်၊

သွား ... သွား ... အိမ်ထဲဝင်နေချေတော့”

ဦးပွင့်က ထိုသို့ ပြောပြီး ခြံပြင်ထွက်သွားတယ်။

သူမ အိမ်ထဲဝင်ဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ ပခုံးတစ်ဖက်ဆောင့်ဆွဲခံလိုက်ရပြီး

...

“ပွင့်မော်ဦး ... မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊

ဘာလဲ ... ငါ့လို ငမဲ့ကို အဖက်မလုပ်ချင်တဲ့

သဘောလား၊

ဟုတ်လားဟင် ... ပြောစမ်းပါ”

လို့ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ အမေးကို ခံလိုက်ရတယ်။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ်၊

မ ... မ ... အိမ်ထဲမှာ အလုပ်ရှိလို့ပါနော်၊

မောင် ... ကွပ်ပျစ်မှာ နားလိုက်ပါလားဟင်၊

မောင် ... အရမ်းပင်ပန်းနေပြီကွယ်”

သူ့ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ပြောလိုက်တဲ့အတွက် မောင်မောင်ဟာ သူမကို အားကုန်ဆောင့်တွန်းလွှတ်လိုက်တယ်။

“သွားစမ်းပါ ... လောကမှာ

ခင်ဗျားလောက် ငွေမက်တဲ့မိန်းမ မရှိဘူး၊

ကျုပ်ရဲ့မေတ္တာကို အချိန်အကြာကြီး

တန်ဖိုးမထားတဲ့ မိန်းမ၊

သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမ၊ ငွေမက်တဲ့ ခင်ဗျားလို

မိန်းမရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမယ့်အစား

ခွေးဖင်ကြည့်ရတာ ပိုကောင်းမယ် ...

သွားစမ်း ... သွားစမ်း”

မူးရူးနေတဲ့ မောင်မောင်က ထိုသို့ ပြောဆိုရင်း သူမကိုဆင့်ကာ ဆင့်ကာ

ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ ၎င်းရဲ့လက် ချုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရပြီး ...

“မင်း သိပ်လွန်နေပြီကွ၊

ငါ့သမီးက မင်းနဲ့ ချစ်သူဘဝပဲ ရှိသေးတာ၊

မင်းက ငါ့အိမ်ထဲထိ လာပြီး ရမ်းကားနေပြီ၊

ဒီမယ် ... ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေး မှူး ...

ဒင်းကို အမြန်ဆုံး

ကျုပ်ခြံထဲက ခေါ်ထုတ်သွားပါ၊

ဒင်းမျက်နှာကို ကျုပ် မမြင်ချင်ဘူးဗျာ”

